

סרטים

סרט

שאסור

להחמיץ

יומנה של חרנית (גורדון, תל-אביב: צרפת) כשנזמה למבקר הקולנוע שי משהו לא בסדר אצלו. שהוא מתחיל להשיג תעמולת בקולנוע. הוא כבר לא נהנה מהשוד המושלם ביותר, וההאבה על שפת-הים האפרפר גורמת לו רצון עז לעזוב את הי אולם. כשנזמה לו שהמיקצוץ שלו כבר מעייף אותו. הוא נפגש פיתאום בסרט כמו יומנה של חרנית ומתברר לו שהכל היה כדאי. תנו לו סרט אחד כזה בשנה. לא

אן ויויאמבסקי ב"הסנינית" מחשבות היושב-בדאש

יותר. כל העולם נראה אחרת אחרי זה. ולחשוב שהסרט הזה שכב במחשני המפיר צים ארבע שנים ואיש לא רצה להקרין אותו. איזה עולם.

זה סרט גאוני. בלי שום מחמאות. הוא נותן תמונה של חברה בורגנית, שבה שר לט ביד רמה המוסר של המדינה. הכנסיה והצבא, והוא מראה בגאוויות של גאון כמה המוסר הזה הוא אנטי מוסרי. הוא חושף באכזריות גוראה, ויחד עם זה בעדינות, בהומור נפלא, וברוך רב, את כל הפרורסיות, הצביעות והליכילוף שי מתחת לחיצוניות הנאה והמסודרת.

אמנות גדול ומושלם. ישנם קורס-כל נציגי הבורגנות: האבא הזקן המכובד והנקי, היושב בחדר הספרים שלו, ומעיין באלבום מים ישיבים, ומתעקש לקרוא למשרתת מרי, משום שכן הוא רגיל לקרוא לכל המשרתות, ודורש ממנה לנעול נעלי אשה. הן נמצאות בארון שלו, והנעלים הללו גור-מות לו התרוממות מינית ורוחנית, והן פרוורסיה הזאת, שיש בה גם איזה עירוב של זכרונות (הנעלים מוכירות לו משהו) וגם משהו עדין ותמיים, היא יותר גוראה מכל פרוורסיה מינית פשוטה.

ישנו הבעל. שאשתו חולנית ואינה נותנת לו לספק בעזרתה את צרכיו המיניים, והוא נאלץ לדבר על אהבה מטורפת עם המשרתות, והסצינה העצובה ביותר בסרט היא זו שבה לאחר שגואש מהחדרנית ה-יפה (ז'אן מורו) הוא מגיע אל אחת המשרתות המזדקנות, שכל חייה רק עבדה. מי הבורק עד הערב, והיא לא יודעת שום דבר חוץ מזה, והוא מדבר איתה על אהבה. והיא נרגשת כל כך. ובוכה. אפשר למכור את כל סרטי האושר והאהבה של ללוש וכל האחרים תמורת סצינה אחת כזאת.

ישנה האשה, השומרת בקנאות על כל כלי החרסיה היקרים בבית, ועל הנקיין המופתי, ויש לה מעבדה שלימה, באמבטיה,

ששם היא עושה לעצמה שטיפוח, בחשאי. וישנו גם נציג הכנסיה, המתעניין בתאווה מיוחדת לדעת כמה פעמים נתנה האשה לבעלה לנהוג בה שלא כדרך השבע, ואין בדיוק, ודורש ממנה כתמורה לא ליהנות מהדברים הללו, ולבנות גג חרש לכנסיה.

וישנו גם נציג הפועלים, איש העתיד. המשרת המהפכן, הנהנה ממעטי טטיות סאדיסטים איומים, אבל תולם על חיים מסודרים, עם אשה נאה, בביהקפה קטן שישגשג בעזרת כספי המהפיכה.

וישנו גם נציג הצבא. כל החברה כולה. ורק ילדה אחת קטנה ויפה הרגלה לה כל בוקר ליער, וקוטפת גרעיני פסל, ואוספת שבלולים, ובסוף נרצחת ונאנסה באכזריות, והשבוללים שהיו בתוך סלה מסיליים על רגליה הקטנות והחשופות. סצינה טיפוסית של בוגואל.

ז'אן מורו, שהיא כאן צעירה ומקסימה, מהווה ברוב חלקו של הסרט עניין צופה מהגד, המקבלת בשקט את כל הפרורסיות המשונות של הסביבה.

היא יותר טובה וטהורה מכל השאר, אבל המעשה הטוב שהיא עושה כשהיא נוקמת את מות הילדה, מעורב גם הוא בהרבה פרוורסיה, ובסוף הסרט היא גם נכנסת דרך המוסד המכובד של הנשואין, אל החברה הזאת שהיא רצתה לברוח ממנה.

קשה להעביר אל ביקורת, על דף גייר, את כל הגדולה של הסרט הזה. אבל כדאי לכם להאמין שכל תמונה כאן גאונית. כל דמות. כל משפט. כל אות. ויחד מזה כדאי לכם ללכת ולהיווכח בזה.

לא לקהל הרחב

הסנינית (פאריז, תל-אביב: צרפת) ב' ראיון שנתן דני האדום לז'אן-פול סרטר בעיצומה של מהפיכת מאי בפאריז הוא אמר: "אנחנו רוצים קודם כל להרוס את הקיים. מה לבנות אחר-כך כבר נראה. לפי התנאים שיוצרו."

זה מה שאומרים גם ארבעת המהפכנים של גודאר, החיים בתוך זירה שאולה של חברה, ובימי החופשה הקצרים שלהם מתכננים איך לשנות את העולם.

יש בהם משהו עלוב ומגוחך, ויחד עם זה חביב. הם חיים בתוך גל של ספרים מחשבות היושב-בדאש, עורכים התעמלות בוקר לפי הדוגמה של המשמרות האדומים בסין. מצטטים את הספר האדום של הוואנג ז'וה, לכל צורך, ועורכים ביניהם הרצאות עיוניות וויכוחים אידיאולוגיים.

הם צעירים ותמימים. בחורה אחת מאמיי נה שמרסס הכניס אור לחייה, משום ש' לפני כן היא עבדה כעוזרת-בית בדירות חשוכות, ולא ראתה איך לטאטא את הי ריצפה. בחורה אחרת מאמינה בחשיבות העבודה הגופנית, משום שפעם, לפני ה' בחינות, היא האתרה אצל חברה וקטפה אפרסקים, ואחרי זה הצליחה בבחינות.

הם מגוחכים משום שהם רוצים לפזר את האוניברסיטאות לשנות את תרבות הצריכה המערבית. הם מאמינים בדרך של טירור והם רק ארבעה. בסך הכל. ורוצים לעשות מהפיכה לעם שלם שאינו יוצא בה.

הם מגוחכים גם משום התמימות הילדית תית והקלילות שבה הם לוקחים הכל. ה' בחורה (אן ויויאמבסקי) הלכה להרוג מישהו, והרגה בטעות מישהו אחר, משום שטעתה במספר החדר, והיא לא מתרגשת מזה, היא חוזרת והורגת את האדם ה' אמיתי. הם מגוחכים גם משום שהם מנסים להלביש על ארץ תרבותית ומתחממת את דרך החיים שנתן מאו לארץ של עוני ו' אנאלפבתיות.

גודאר תופס את אוירת החיים שלהם בכנות רבה. יש תמונות יפות. יש בדיחות מצחיקות. מטורפות. יש צבעי יסוד מוזרים, אבל בסך הכל זהו אחד הסרטים ההרמיים טיים ביותר, הסטאיים ביותר של גודאר. הוא מורכב כולו מהרצאות ארוכות, המצל-מה זה מעט מאוד, כדי להדגיש את הי דברים, והקהל הרחב, שאינו אהב את גודאר באופן מיוחד, ואינו מתעניין בזרמי השמאל של הקמוניזם, שנחשב היום כבר לימני וריאקציוני, ישתעמם.

הציץ

ולא

נפגע

השבוע התברר איהו גיבור הוא מנכ"ל משרד החוץ, גדעון רפאל. היה זה בעת ההתקפה על מטוס אזעל בציריך. הכרו-רים שרקו, ואחד מאנשי הצוות הורה ל' נוסעים לשכב על קרקעית המטוס. רפאל נשאר לשבת על כיסאו ולהציץ דרך החלון החוצה. "תוריד את הראשו" שאג לעברו איש הצוות. "אתה לא צריך לתת לי הור-אות. צוציק! אני הייתי קצין בצה"ל" ענה רפאל. על אף גבורתו החליט לבסוף רפאל להיות ממושמע, כיאה לקצין בצה"ל, ו' השתטח על ריצפת המטוס. שניה לאחר מכן עבר כדור בדיק במקום בו נמצא מקודם ראשו של המציץ. • תרגיל ב' דמוקרטיה ביצע השבוע דן בראלמן ב' ערב-הראיונות שלו, במלון היסטון בתל-אביב. היה זה כאשר הזמין לבמה את אברהם לבנבראון, איש רק"ח, שייצג את מפלגתו בוועידת הקומוניסטים האיתל-קיים שנערכה החודש בבולגוניה. רבים מי' הקהל התפרצו בצעקות: "לא רוצים בוג-דימ!" "תחבייש לך להעלות איש כזה על הבמה!" "אל תפתח!" ועוד. בן-אמוץ העליב את המתפרצים, הורה להדליק את האור ונעך הצבעה. רוב הקהל תמך בו, הסכים שיראיין את הקומוניסט. בעת הראיון, כש נתקף אחד מהקהל בהיסטריה וקרא "הער-בים רוצים להרוג את כל היהודים!" התפ-רץ צעיר מהקהל, ציטט במלואה את הצה-רת אל-פתח, כי האירגון החבלני אינו רר-צה להרוג יהודים אלא להקים מדינה משות-פת ליהודים ולערכים. שתהיה לא-דתית ודמוקרטית. הוא שוטט בקריאות: "לתלות אותו!" "איפה החבל?" "להוציא אותו!"

• בהרצאה שנשא בשבוע שעבר גדעון האוזנר, הוא נוכר בהלצה ששמע בחאר-שה, בעת ביקורו שם לפני שנים, מפי מאר-תיו הפולנים: "במסיעדה ממארת ב' וורשה ביקר אמריקאי רצצה לבחון האם באמת יש לפולנים הכל, והשפט אצלם רב מאשר בעולם-המערבי. מה יש לכם להי-ציע?" שאל את המלצר, הכלי השיבי הלה מייד. אם כך, אני רוצה זנב-גמל מטוגן בבצל, המלצר, ואיתו מנהל המסעדה, נבו-כו. מניין יקחו גמל? אולם כעבור רבע שעה הבחין האמריקאי, שהספיק כבר לשי-מוח בליבו, בגמל המובל למטבח המסעדה. הוא התכוון להתנצל על הפקפוקים שהיו לו בקשר לאמיתות הצהרות השפע הפולי-ניות, כשיגיש אליו מנהל המסעדה, אבל וחפוי ראש: אדוני, לצערי לא נוכל לתת לך את זנב-הגמל מטוגן בבצל כפי שהזמ-נת. אבל מדוע? תמה האמריקאי, הרי כמו עיני ראייתי גמל מוכנס למסעדה! כן, השיב המנהל, גמל יש לנו, אבל בצל איך... • ועל מיעדות, הפעם ב' איך... •

ארץ. מי שרוצה לסעוד כתף אל כתף עם שרי-ממשלה, אלופים ועוד אנשים חשובים, יכול לעשות זאת בשלדג, בקצה רחוב בן יהודה בתל-אביב. בעל המסעדה יהושע (שוקה) רובלמן, שהוא דיין בן דיין, זוכה לאחרונה לתשבוחות מפי פיתחם ספור, גולדה מאיר, אלוף אריק שרון ו' אלוף (מיל). עוזי נרקיס, המרבים לאכול אצלו מאכלי דגים. • כאורחת ועידת המפד"ל שנפתחה השבוע בירושלים הוזמ-נה גם חברת-הכנסת שוקמית אלוני. כחצי שעה לפני תחילת הוועידה שהתה אלוני בכנסת. שם סיפרה ליוזר שפגשה: "לבשתי את השימלה הארוכה ואת הבגדים הצנועים ביותר שיש לי, ואני הולכת ל' ועידת המפד"ל. אני רוצה לראות מה זה בכלל."

חיפש

ולא

מצא

לא רק הערבים מבלבלים את הדיפלומא-טים הישראלים באו"ם. גם יהודים. ואפילו ישראלים. החקין מזי גרעין, למשל. כאשר ביקר מטי בניוירוק, הלך לבניין האו"ם. כשעבר במיסדרון ליד קבוצה של דיפלומטים ישראלים, הוא חיקה בדייקנות את קולותיהם של שר-החוץ אבא אבן ושל השגריר יצחק רבין. הדיפלומטים שהופתעו מביקור הממונים עליהם, החלו מחפשים אותם. לשווא, כמובן. • ההצגה החדשה שמעלה תיאטרון הסדירה, הציעו בעד בודו, היא סאטירה פוליטית-מוסיקאית. לית, דוגמה לכך שההצגה היא פארוודיה על הבחירות המתקרבות, אפשר למצוא ב' פיזמון שחובר עלידי דן אלמגור וה' מושר בפיו של השחקן הראשי בהצגה, יעקוב בודו: למה זה בכל קאריקאטור רה / מציינים אותי כמו עכבר / מה, אסור לחלוט על דיקטטורה / הדיקטטור הגדול בודויהו קיטר / מי בכלל צריך פה את הכנסת / למה לא נכריז מיטטר צבאי / ולכבוד המאורע נדפס את / תמונתי על בול בגודל הטיבעי / את העולם הזה נטגור רה / נסתום לאורי את ה... לוע / וכל אורח ליד הדלת / למה כל בוקר... את דבר הפועלת. • יעקוב בודו גרם אכזבה לאחד הצופים בהצגה מחכים לגודו ב' תיאטרון הבימה, שנערכה בסוף השבוע שעבר. אותו צופה קם אחרי ההצגה ושאל בהתמרמרות את שכנו לשורה: "חיקינו כל הערב לבדו. איפה הוא? למה הוא לא בא? רצינו לצחוק, למה הוא לא בא?" • אכזבה נגרמה גם לשגריר החדש בארגנ-טינה בישראל, אדוארדו כיצארנו ג'וז'פ. הוא ערך בוילה שלו. בהרצליה פי-רות, מסיבה לכבוד קארלוס מוטו, סגן העורך של השבועון הנפוץ ביותר בארגנ-

המומחה לעניי הכתרה

כאשר ביקשו הסטודנטים של קמברידג' לבחור במלכת היופי שלהם, הניצבו 16 מועמדות בניי, ולכן היתה הבחירה קשה. לא כן לגבי בחירת השופט והמכתיר, שכן אחד הסטודנטים הוא יורש-העצר של בריטניה, הנסיך צ'ארלס. הוא בחר בסוון פראנסיס, בלונדית בת 20 ובעלת זוג רגליים מלכותיות. "אני מאחל לך שתזכי גם בכתר מיס עולם" אמר הנסיך צ'ארלס.

